

Colofon

Laat iedereen weten wat je vindt van *Last Resort* van @kbromberg.
Gebruik #LastResort en vergeet @blossombooks niet te taggen!

NUR 343 / 042401

© 2024 Blossom Books

Copyright (c) 2022. *Last Resort* by K. Bromberg. The moral rights of the author have been asserted.

Vertaling: Fien Meynendonckx

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of vind ons op blossombooks.nl.

1

Sutton

‘Een stuiver voor je gedachten, Sutton.’
‘Wat?’ grom ik mijn baas toe, afgeleid en meer dan een beetje moe.

Ik verkeer niet meteen in de beste toestand om indruk te maken op een nieuwe klant, maar toch. Hét was het dubbel en dik waard.

Roz bestudeert me met een vragende blik: ‘Een stuiver voor je gedachten, zei ik.’

Gisteravond flitst door mijn hoofd. Hoe hij tussen mijn dijen stond. De onvoorstelbare gloed toen hij zich voor het eerst in me duwde.

Zeg me wat je wil. Zijn woorden een fluistering in de welving van mijn schouder.

Zijn handen stevig op mijn dijen.

Zijn tong, glijdend over mijn huid.

De sensatie van zijn pik in mij.

Verdronken in een genot dat ik nooit eerder kende.

Terwijl ik met mijn woorden worstel, weet ik zeker dat ik Roz beantwoord met een blik van totale verbijstering: ‘Ik, euh...’

‘Je hoeft niet nerveus te zijn.’ Ze tikt bemoedigend op mijn hand, ziet mijn gestuntel aan voor stress – niet voor een mentale trip naar gisteren.

‘Ben ik niet.’

Ben ik wel.

Het is een raadsel hoe ik nog ruimte heb voor zenuwen.

Maar ik kan niet anders dan nerveus zijn als ik de imposante lobby rondkijk. Ik bedoel, we zitten op de bovenverdieping van een wolkenkrabber in Manhattan te wachten om mensen te ontmoeten die mijn skills gaan beoordelen.

Tel daar de wervelwind van de voorbije vierentwintig uur bij op, en 'angst' zou mijn tweede naam moeten zijn. Eerst de aanvaring met mijn beste vriendin Lizzy. Dan Roz die me onverwacht kiest om dit project te leiden. Mijn plotse breuk met Clint. En daarop mijn eerste en enige onenightstand die me eerlijk gezegd nog steeds doet duizelen, zelfs uren nadat ik wakker werd in dat lege bed in de hotelsuite.

'Ben je wel.' Ze glimlacht, bestudeert me vanachter het montuur van haar zwarte bril. 'Kijk. Ik weet dat dit last minute is en dat je nog volop de details van de opdracht probeert te verwerken. Maar ik twijfel er niet aan dat je het geweldig zal doen. En als je iets niet weet, doe je gewoon net alsof je het snapt, tot dat echt zo is.' Ze knipoogt. 'Als je voor de wolven gegooid wordt, doe dan tenminste alsof je weet hoe je moet huilen. Dat doen we allemaal.'

'Ik zal je mijn huilen voorlopig besparen.' Ik grinnik en overloop in mijn hoofd de klantendossiers en specificaties die ik vanochtend heb doorbladerd terwijl ik mijn espresso naar binnen goot. Laten we hopen dat ik me genoeg belangrijke details kan herinneren om ietwat coherent over te komen tijdens deze vergadering. Gelukkig heb ik drie dagen en een lange vliegreis voor de boeg om de rest vanbuiten te leren.

'Je gaat het prima doen. Gewoon onthouden dat de partners lang niet zo intimiderend zijn als ze op het eerste gezicht lijken. Plak een glimlach op je lippen en geef me een hint wanneer ik even moet overnemen.'

Ik veronderstel dat ze het heeft over de Sharpe-broers van

Sharpe International Network (of S.I.N. volgens de receptioniste aan de telefoon toen we binnenkwamen). Maar nu we in hun kantoor staan, spreekt Roz haar eigen woorden van gisteren compleet tegen. Toen beweerde ze nog dat de partners perfectionisten waren, veeleisend maar rechtvaardig. Ik knik aarzelend. Meer kan ik niet doen, er is geen weg meer terug.

'Oh, en kleine waarschuwing. De drie mannen zijn...'

'Ze zijn klaar voor jullie,' zegt een keurig geklede assistente met hakken die klikken op de witmarmeren vloer terwijl ze naar ons toe wandelt.

'Dank je,' zeggen Roz en ik samen, terwijl we opstaan en haar volgen. Ik bestudeer de naad van haar kokerrok in een poging mijn zenuwen te bedwingen.

Ik kan dit.

Doe eens één ding voor jezelf, Sutton.

Lizzy's woorden klinken in mijn hoofd, een bevestiging dat ik het juiste doe, op het moment dat de assistente de hoge deur naar de vergaderzaal opent. Roz gaat als eerste binnen en ik volg.

'Heren,' zegt Roz bij wijze van begroeting terwijl ze een stap opzij doet om me een goed zicht te geven op de inzittenden van de kamer.

Mijn voeten wankelen.

Mijn hart stopt.

Mijn kaken verlammen.

Oh. Shit.

Aan de andere kant van de vergadertafel zit de man die gisteravond om me, in me, op me zat. Dan kijk ik naar de tweede man en *oh, shit*. Het zijn er twee. *Een tweeling*. Gebeurt dit echt? *Je bent gewoon gestresst. Uitgeput*. Ik haal trillerig adem terwijl ik een blik werp op de derde man, die zich met een koffie aan de tafel zet.

Oh. Fuck.

Dit kan niet waar zijn.

Ze zijn met z'n drieën. Een identieke *drieling*. Alle drie adembenemend knap. Alle drie met hun blik recht op mij gericht.

En ik zweer het, ik heb geen idee van wie de geur nog in mijn neus zit, wiens smaak ik nog op mijn tong proef.

'Hallo,' zegt de middelste, met het witte overhemd en de rode stropdas. Zijn glimlach is scheef, maar vol van warmte en plezier. 'Sorry. Heeft Roz je niet gewaarschuwd? We beseffen dat het een beetje bevreemdend kan zijn om binnen te lopen en ons drieën te zien.'

'Het spijt me. Ja.' *Verman jezelf*. Ik schud met mijn hoofd. 'Hallo.' Ik probeer te slikken en vecht tegen de hitte die naar mijn wangen kruipt. 'Ik ben Sutton Pierce.' Ik kijk ze allemaal aan, mijn tong dik in mijn mond. Ik twijfel of ik wel of juist niet een flikkering van herkenning in een van hen wil zien. 'Leuk jullie te ontmoeten.'

Degene op rechts trekt mijn aandacht terwijl hij gniffelt. Hij draagt een donkergrijs overhemd. Het is open bij de kraag, zijn opgerolde hemdsmouwen openbaren stevige onderarmen en sterke handen. Zijn haar is iets langer dan dat van zijn broers. Ik staar naar zijn handen en vraag me af of zij het waren die me het ene moment de adem benamen en me het volgende moment deden uitschreeuwen.

'Het genoeg is aan ons.' Zijn ogen ontmoeten de mijne als ik opkijk. Houden ze vast.

Was hij het?

Beelden van gisteravond flitsen door mijn hoofd. *Verlammen me*. Ik, op mijn knieën, starend in zijn amberkleurige ogen met zijn lid gezwollen en hard op mijn lippen. Zijn tanden diep in zijn onderlip toen hij zich in me duwde. De manier waarop zijn haar krulde toen hij me likte tussen mijn dijen. Hoe hij... me liet *voelen* waarvan ik nooit had gedacht dat ik me *zo* kon voelen.

Snapshots spelen als een filmrol in mijn hoofd. Een rol die ik niet kan stoppen.

Ik ben opgewonden. Verward. Verdwaasd. Zo verdomd genaaid.

En al deze dingen gebeuren terwijl de mannen voor me een oordeel over me vellen.

'Ga alsjeblieft zitten,' zegt de broer op links. Ik zie zijn witte overhemd, donkergrijze vest en gele stropdas. Weer dezelfde ogen. Dezelfde glimlach. Hetzelfde haar.

En hij heeft een Starbucksmeeneembeker voor zich staan.

Dit moet hem zijn. *Toch?*

Stop ermee. Doe normaal. *Doe net alsof een van deze mannen andere mannen niet voor je heeft verpest*.

'Dank je,' mompel ik en neem plaats naast Roz, me er goed van bewust dat een van deze drie me op dit eigenste moment met zijn ogen uitkleedt. Het kost me al mijn moeite om niet iedereen aan te staren. Om me zijn nuances te herinneren en er zo achter te komen met wie ik was. Het is dat of onder de tafel kruipen en sterven van absolute schaamte.

In plaats daarvan concentreer ik me meer dan menselijk nodig op het uitpakken van mijn schrijfblok en pen zodat ik aantekeningen kan maken.

'Ik ben Fordham Sharpe,' zegt de gele stropdas. 'Noem me alsjeblieft Ford. Dit is Ledger.' Hij wijst naar de middelste broer met de rode das. 'En dat is Callahan.' Donkergrijs overhemd, geen stropdas steekt zijn hand op en knikt.

'Je krijgt straks een test,' zegt Callahan, waardoor mijn ogen weer naar hem toe worden gezogen. Onze blikken houden elkaar kort vast. *Ben jij Johnnie Walker?*

'Maak je geen zorgen,' zegt Ledger. Hij trekt me uit mijn duizelingwekkende gedachten. 'Hoe langer je met ons samenwerkt, hoe beter je ons uit elkaar zal kunnen houden. We zijn echt heel

verschillend.’

Callahan snuift.

‘Hij is de jongste,’ oppert Ford grijnzend terwijl Callahan met zijn ogen rolt. ‘Dat proberen we hem niet kwalijk te nemen.’

Ze glimlachen alle drie en ik zweer dat zelfs Roz naast me een zucht slaakt om de pure schoonheid van het schouwspel voor ons.

‘Zullen we maar beginnen dan?’

2

Sutton

Vierentwintig uur eerder

‘Vanavond. Tien uur. Club Coquette.’

‘Klimmen we op in de wereld, ja?’ plaag ik. Club Coquette is de hotste plek op dit moment, maar de fluwelen koordjes gaan alleen omhoog als je er iemand kent of iemand bent. ‘Hoe heb jij kaartjes kunnen scoren, of wat het ook is dat je nodig hebt om daar binnen te geraken?’

‘Ik date misschien wel of misschien niet met een van de managers.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. Dit is zo Typisch Lizzy. Ze kent altijd de juiste mensen op het juiste ogenblik. Als een magneet trekt ze geluk en plezier aan.

‘Dus... kom je met ons mee? Het is de eerste meidenavond waar je bij kan zijn in tijden.’

‘Ik kan niet,’ fluister ik in mijn telefoon, terwijl ik mijn hoofd boven de afscheiding uitsteek om me ervan te verzekeren dat niemand me kan horen daar in mijn hoekje achter in het kantoor. Of de grimas kan zien bij mijn antwoord op de vraag van mijn beste vriendin.

Ik had het telefoontje nooit mogen beantwoorden. Zeker niet na de spanningen tussen ons de afgelopen paar maanden.

‘Dat was te verwachten,’ mompelt Lizzy en ze slaakt een